

Mossbelupen hydda eller Kors på Idas grav

1. Mossbelupen hydda står vid Heclas fot
Höga granar skyddar den mot stormens hot
Men därinne, sorgsna minne, stormens hand en ros
bröt av
Än på strand vi finna kors på Idas grav
2. Alfred, skön som våren, drog till fjärran land
Blek, med spridda håren, Ida grät på strand
Gå att strida, glöm ej Ida, hennes kärlek, hennes tro!
Sorgligt skall hon bida återkomstens ro
3. Året slöt sin bana tvenne gånger om
Saknad blev en vana, ingen Alfred kom
Van att lida, stackars Ida dolde smärtan för sin far
Kraft att ensam strida än dess hjärta har
4. Snart från bleka kinden blomman vek sin kos
Så av Sirocsvinden härjas Söderns ros
Tårfyllt öga, mot det höga, fåfängt följde hjärtats bön
Trohet båtar föga, sveket blir dess lön
5. Enda dotterns smärta rör den gamles bröst
Ömt hans fadershjärta skyndar att ge tröst:
Sörj ej Ida, till din sida snart jag Alfred återför
Blott för dig jag vida bort en vallfart gör

6. Ida gick till stranden lik en enslig hamn
Ritade i sanden månet älskat namn
Morgondimma, middagstimma, suckande hon andas
här
Månens bleka strimma finner henne där

7. Skyhögt böljan svallar över havets bryn,
åskan rysligt knallar, blixten delar skyn
Skepp förstöras, nödrop höras, vraken slungas emot
land
och av vågen föras många upp på strand

8. Av förtvivlan slagen Ida såg sin far
Redan skumt för dagen gubbens öga var:
"Dödsminuten är förfluten, döden redan kallar mig
Alfreds tro är bruten, han har svikit dig"

9. Nu sin hand han lade i sin dotters hand
Ett farväl han sade, gick till fridens land
Döden svingar, mörka vingar, nu ett hemskt, ett
smärtans ljud
Samma ängel bringar Idas själ till Gud

10. (Lika med 1:sta versen)

/Melodi av I. P. Berger. Text av Charlotte Berger. Sv. Eduard, "200 Gamla kända visor", nr 10/